

manden, hvorvidt det kan lade sig gjøre at faae Afstemningen saaledes foretagen, at Forslaget kan faae dette Omfang. Det gaaer hovefsagelig ud paa, i det sidste Punktum i denne Paragraph at sætte Ordet „ubevislig“ istedet for Ordet „ubesoiet“; thi de øvrige Forandringer sigte kun til at bevare det rette Sammenhæng i det Hele, som ellers vilde blive forstyrret ved en saadan Forandring. Ved det første Diekast kunde det synes, at dette var en blot og bar Redaktionsforandring; det er imidlertid ikke Tilfældet, thi Ordene „ubevislig“ og „ubesoiet“ og de derved fastsatte Begreber, have virkelig et forskjelligt Omfang. Det er nemlig klart, at, naar en Mand har fremsat en Sigtelse, saa vil han, ved at føre juridisk gyldigt Beviis for samme, vise sig at have været fuldt besoiet til at fremsætte denne Sigtelse, men han kan ogsaa i mange Tilfælde have viist sig at være besoiet dertil, at have tilstrækkelig Grund til at antage, at Sigtelsen virkelig var sand, uden at han dog kan føre et saadant Beviis. Naar imidlertid nu først Regjeringen i dens Forslag til Rigsdagen i forrige Session, og i Dieblikket de ærede Forslagsstillere have foreslaaet, at Grændsen for det Strafbare og det Ustrafbare skulde noget forrykkes ved ikke som hidtil at sætte den ved Besoiet, men derimod ved Besoiesen, da kan jeg ikke Andet end være enig med dem i det Hensigtsmæssige deri; jeg troer nemlig, at det er i Pressfrihedens og i Statens velforstaede Interesse, at det ikke bliver forbundet med nogen overdreven Fare at fremsætte Beskyldninger og Paastande, som maae anses fornærmelige, naar man har tilbørlig Grund til at ansee dem for at være rigtige, selv om man ikke er istand til at føre et fuldgyldigt juridisk Beviis for deres Rigtighed, thi der er mangefoldige Tilfælde, hvor man ellers vilde afholde sig fra at fremkomme med Paastande, der virkelig i sig selv kunne være rigtige, og hvor disse Paastande ogsaa kunne gjøre deres Nytte ved at fremkomme for Offentligheden, selv om det siden efter ikke blev muligt at føre Beviset fuldstændigt. Jeg kan derimod ikke være enig, naar man tillige forrykker Grændsen med Hensyn til „Mortification“. Hidtil har det gjeldt, og

vistnok med Rette, at naar en Mand var fornærmert ved saadanne offentlig udtalte Sigtelser, saa kunde han i ethvert Tilfælde, hvor der ikke blev præsteret fuldgyldigt Beviis for deres Rigtighed, opnaae Mortification, opnaae, at Retten gav ham et Vidnesbyrd om, at den rettlige Undersøgelse ikke havde ført til noget Beviis, derved at den kjendte disse Paastande døde og magtesløse at være, og det forekommer mig at være fuldkommen begrundet i Retfærdighed. Det forekommer mig ikke at være retfærdigt og rigtigt, at den Fornærmede skal miste denne Mortification, fordi Paastanden vel ikke er bleven beviist, men fordi Fornærmeren har været istand til at vise, at han havde fuld Gyldighed til at troe paa deres Rigtighed. Jeg troer altsaa, at man uden paa nogen Maade at skade Pressfriheden, uden i nogen Maade at gjøre strafbart, hvad der ellers ikke var strafbart, opfylder en Retfærdighedsfordring, ved ligesom at indskyde et neutralt Gebeet imellem de 2 Tilfælde, paa den ene Side at Beskyldningen bliver mortificeret og Fornærmeren straffet, paa den anden Side, at den rettlige Undersøgelse fører til en af disse 2 Virkninger, og det er derfor, at jeg ikke tidligere i Paragraphen, hvor Spørgsmaalet var om Grændsen for Strafbarhed, men i det sidste Punktum, hvori Spørgsmaalet var om Mortificationen, foreslaaer, at Mortification skal indtræde i alle de Tilfælde, hvor man ikke kan faae fuldgyldigt Beviis for Fornærmerens Paastands Rigtighed.

Uovsing: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne bemærkede til Forsvar for § 8, at Udtrykkene deri skulde være bestemtere og mere betegnende end Udtrykkene i Endringsforslaget. Det er vistnok rigtigt: der betegnes nemlig en bestemt Art af Skrifter, som drages ind under Straffebestemmelsen, men blandt dem betegnes der ogsaa nogle, som ikke burde være strafbare. Men det er kun en underordnet Fordring, at Grændserne skulle være skarpt dragne, Hovedsagen er, at de ere rigtigt dragne. Det er ogsaa rigtigt, hvad den ærede Rigsdagsmand bemærkede om Endringsforslaget, at Udtrykkene deri ere mere svævende, saaledes at langt flere Skrifter efter dette ville kunne komme ind under Straffebestemmel-